

La paciència del pagès

Dv, 24/07/2020 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

Els orígens del pare eren els d'una família de pagès i, durant tota la seva vida va treballar la terra amb les seves mans i ens va transmetre aquesta estima per la terra i els seus fruits. Ens va ensenyar a netejar el camp, a cuidar l'hort, a regar-lo i a saber quan s'havia de plantar i quan collir. En el seu fer tot semblava fàcil! El pare era un home callat, pacient i de mirada tranquil·la. Ara, pensant-hi me n'adono que el seu bon fer, en gran part, es devia a la paciència que els pagesos aprenen a tenir amb la terra.

Existeixen molt tipus de terra, cadascuna amb les seves propietats concretes. De secà, de regadiu, la terra fèrtil i l'erma, la que és un pedregar que et fa passar la vida ajupit i traient pedres, i aquella que és un verger que contínuament s'ha d'esbrossar. El pagès sembla la llavor i espera amb paciència que creixi. Sap, per experiència, que no depèn d'ell, perquè el procés de creixement és lent i està sotmès a molts factors i circumstàncies que no pot controlar, com les gebrades, la sequera... Així, que el pagès confia i espera, contempla i també actua fins on ell pot: prepara la terra llaurant-la, hi sembla, la rega, la neteja... i en algun moment recull el seu fruit.

Tot plegat i fent un símil, el conreu de la terra em recorda el procés de desenvolupament humà, el creixement com a persones, el sembrar que fem els pares amb els fills, o els educadors i mestres amb els seus educands. Perquè nosaltres som aquesta terra, cadascú d'un tipus diferent, amb un entorn i circumstàncies diverses. I així, arribem a la gran pregunta: Quantes terres diferents tenim cadascun de nosaltres? Quines llavors hi tirem i acollim? Sovint terra i llavors no són ni millors ni pitjors que d'altres i rendeixen en funció de l'adob que les alimenta i de l'acompanyament que se'n fa.

Qui no ha sentit mai la frase: ... els pares sembrem, els educadors sembrem... però a vegades no n'acabem de veure els fruits perquè els recull un altre, o aquests fruits no són el que havíem projectat en somnis perquè oblidem que cadascú necessita el seu temps i cal respectar ritmes, tarannàs i llibertats.

Cada moment de la nostra vida ofega, acull, adorm o expulsa la llavor que s'hi ha sembrat, a l'espera de que aquesta es desperti o sigui replantada. El pagès és pacient i sap que el procés de creixement d'una llavor passa primer per la seva mort per transformar-se en una nova vida.

La vida no és sols el que veiem, el pagès ho sap. Per això contempla i confia, vetlla els seus camps i en té constant cura a l'espera que la llavor arrel·li en el cor de la terra. I així mirem de fer cadascun de nosaltres amb nosaltres mateixos sempre en constant transformació; els pares amb els fills i els educadors amb aquells que ens han confiat. Tot un aprenentatge.